

Alec Blenche

Erus și
Valea Răbdării

Ilustrații de
Doina Zavadschi

CUPRINS

- CAPITOLUL I Lumea Bună / 5
- CAPITOLUL II Ordinul celor nouă / 11
- CAPITOLUL III Patru văi / 17
- CAPITOLUL IV Un drum de seară / 23
- CAPITOLUL V Valea Răbdării / 34
- CAPITOLUL VI O întâlnire neașteptată / 41
- CAPITOLUL VII Un tovarăș de drum / 48
- CAPITOLUL VIII Pac și Mac mănâncă spanac / 57
- CAPITOLUL IX Bac, spanac, hamac / 73
- CAPITOLUL X Totul se crește cu iubire și răbdare / 81
- CAPITOLUL XI Drumul lui Oaky / 89

LUMEA BUNĂ

CAPITOLUL I

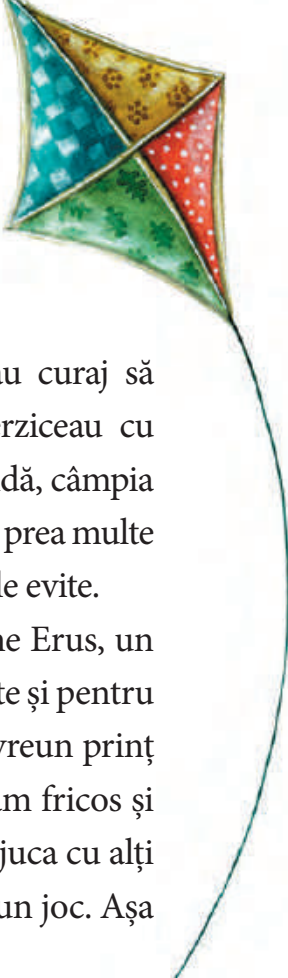

Era o vreme când Pământul se numea Lumea Bună și era împărțit în patru regate, iar oamenii trăiau fericiți împreună și se ajutau unii pe alții. Pe-atunci, apele, de culoarea turcoazului, erau line și limpezi și scăldau domol malurile mai mereu verzi ale celor patru regate: la nord, se afla Regatul Vântului, la sud, cel al Apelor, la est, era Regatul Soarelui, iar la vest, Regatul Pădurilor.

Fiecare regat avea specificul său, tradițiile și obiceiurile sale, dar toți oamenii din cele patru colțuri ale Lumii Bune priveau același cer și se bucurau de lumina și căldura aceluiși soare.

În Lumea Bună, cele mai de preț erau fructele și legumele: se găseau din belșug, la tot pasul, spre bucuria tuturor. Copiii se jucau cât era ziua de lungă printre pădurile de brocoli, țelină și morcovi – locul lor preferat –, după care se bălăceau în voie în mare, printre corali. De multe ori, înotau până la insula tropicală plină de fructe care mai de care: ananas, mango, papaya, banane, câte și mai câte... Firește, copiii se înfruptau, mâncau de toate până când oboseau și se tolăneau pe nisipul cald și fin al insulei. Când cutreierau pădurile, culegeau cu migală nuci și alune și le duceau acasă în lădițele din hambar. Nucile, migdalele, fisticul și castanele erau preferatele lor. Uneori se plimbau printre grămezile de nuci de cocos. Alteori dădeau câte o tură prin sătucul de usturoi. Dar marea atracție era podul ce ducea spre pădurea de

castraveți. Legenda spunea că, dacă mănânci un castravete pe acel pod, vei auzi numele celui sau celei cu care te vei căsători.

Erau însă și locuri de care copiii n-aveau curaj să se apropie – în orice caz, părinții le interziceau cu desăvârșire să se aventureze pe-acolo. De pildă, câmpia scorpionului sau casa de dovleac. Nu se știau prea multe despre aceste locuri, dar oamenii preferau să le evite.

În Regatul Vântului, regele avea un fiu pe nume Erus, un băiat simpatic foc și mereu pus pe șotii. Dar Erus – poate și pentru că era singur la părinți și un pic cam răsfățat – nu era vreun prinț nobil, curajos, darnic și chibzuit. Dimpotrivă, părea cam fricos și chiar un pic înfumurat și răutăcios. Când era mic și se juca cu alți copii, încerca să trișeze și se supăra dacă nu câștiga vreun joc. Așa se face că lumea din regat nu-l prea avea la suflet.

Într-o bună zi, nu se știe de unde și cum și-a făcut apariția în regat cel care îi va schimba total viața lui Erus, și anume Sucre. Probabil că venea de prin locurile acelea pe care le evitau oamenii. Sucre era un copil care mânca toată ziua zahăr, era tot timpul agitat și supărat, nu-i convenea nimic și mai mereu căuta ceartă. Ori de câte ori copiii se jucau liniștiți sau mâncau fructe, Sucre venea și le strica tot cheful de joacă sau le arunca fructele. Spunea întruna că zahărul e cel mai bun pentru că este dulce și se mănâncă ușor, nu trebuie să mesteci mult ca la fructe, se topește în gură imediat. Dar ceilalți copii știau că zahărul e artificial și nu-l băgau în seamă, jucându-se și mâncând în continuare fructele gustoase și naturale pe care le găseau peste tot.

Timpul trecea și, pe măsură ce creșteau, copiii

începuseră să observe în lungile plimbări prin regat că fructele și legumele se împuținau văzând cu ochii, de pe o zi pe alta. Așa se face că, într-o bună zi, n-au mai găsit niciun fruct și nicio legumă. Oamenii erau din ce în ce mai îngrijorați și se întrebau de zor unde dispăruseră toate fructele și legumele. Astfel, Lumea Bună, așa cum o știau toți, începuse să se schimbe: soarele nu mai strălucea ca înainte, apa își pierduse culoarea și blândețea, ajungând să se învoldureze, iar oamenii deveniseră mai reci și din cale-afară de speriați.

În mod cert, Lumea Bună nu era tocmai bună.

ORDINUL
CELOR NOUĂ

CAPITOLUL II

Disperați, oamenii i-au cerut ajutor regelui și sfătuitoarelor săi. Numai că aceștia n-au reușit să dezlege misterul și nenorocirea ce se abătuse asupra pământului. Până la urmă, regele, adică tatăl lui Erus, i-a chemat la el pe toți învățații din ținut, precum și pe cei mai curajoși cavaleri. Dar niciun rezultat.

Aveau să fie niște ani foarte grei: oamenii, lipsiți de fructele și de legumele cu care se hrăniseră o viață întreagă, erau din ce în ce mai triști; copiii nu se mai jucau, erau supărați, unii chiar plângeau zi de zi. Cât despre Erus, și el suferea cumplit și nu înțelegea cum deodată lumea lui cea minunată dispăruse. Simțea că trebuie să facă ceva.

Pe măsură ce trecea timpul, lucrurile se înrăutățeau, iar Erus se retrăgea tot mai mult în el, își pierduse cheful de joacă, de glume... Parcă întunericul pusese stăpânire pe sufletul său. Era de nerecunoscut.

Într-o seară, pe când se întorcea acasă, mama lui îl aștepta cu ochii în lacrimi la intrarea în palat. Văzând-o, Erus alergă spre ea și-o îmbrățișă strâns.

— Mamă, ce s-a întâmplat? De ce plângi?

Regina îl privi lung și îndurerată izbucni din nou în lacrimi.

— Ce-i, mamă? o întrebă el și mai agitat.

